

opusdei.org

Prelátova homília na sviatok blah. Álvара del Portillo

Niet väčšej radosti ako žiť len pre Pána a s Ním slúžiť druhým, povzbudil prelát Opus Dei, Mons. Fernando Ocáriz, počas svätej omše slávanej 12. mája 2025 v bazilike svätého Eugénia v Ríme.

17.05.2025

„Hľa, ja sám budem hľadať svoje ovce a navštívim ich. Ako si pastier navštívi stádo, keď je uprostred

svojich roztratených oviec, tak navštívim svoje ovce a vyslobodím ich“ (Ez 34,11-12). V prvom čítaní sme počuli tieto slová proroka Ezechiela, ktoré možno dobre uplatniť na blahoslaveného Álvara del Portillo, ktorého sviatok dnes slávime, v deň výročia jeho prvého svätého prijímania. Bol pastierom, ktorý – podľa slov svätého Jána Pavla II. – vynikal vernosťou Petrovmu stolcu.

V úvodnej modlitbe sme prosili Pána, aby nám pomáhal „pokorne sa obetovať pre spásne poslanie Cirkvi“, tak ako to robil blahoslavený Álvaro. Dnes, keď Cirkev práve prijala nového Petrovho nástupcu, pápeža Leva XIV., obnovujeme aj svoju synovskú vernosť – účinnú a vrúcnu, ako sme sa vždy usilovali – voči Svätému Otcovi a modlíme sa za neho a za jeho úmysly.

„Láska k Rímskemu veľkňazovi – pripomínal svätý Josemaría – má byť v nás krásnou vášňou, lebo v ňom vidíme Krista“ (sv. Josemaría, *Milovať Cirkev*, č. 30). Zakladateľ Opus Dei odovzdal túto krásnu vášeň blahoslavenému Álvarovi a jeho duchovným deťom, ktoré sa denne modlia za pápeža, prosia Boha, aby ho ochraňoval, povzbudzoval, urobil ho šťastným a daroval mu istotu a silu v búrkach, ktorým niekedy musí čeliť Petrov čln.

Ježiš v evanjeliu spomína vlastnosť dobrého pastiera: je to ten, kto „dáva svoj život za ovce“ (Jn 10,11). Don Álvaro dal svoj život za Dielo, vediac, že tým slúži Cirkvi, pretože jediným dôvodom existencie Opus Dei bolo a bude „slúžiť Cirkvi, tak ako si ona praje byť slúžená“ (sv. Josemaría, *List* 8, č. 1).

Ako vysvetlil pápež František, don Álvaro túto službu naplňal „so

srdcom zbaveným svetských
záujmov, vzdialený od svárov,
otvorený voči všetkým a vždy
hľadajúci to pozitívne v druhých, to,
čo spája, čo buduje. Nikdy sa
nestažoval ani nekritizoval, dokonca
ani v obzvlášť ťažkých
chvíľach“ (František, *List pri
príležitosti blahorečenia dona
Álvara*). Aj my sme povolaní takto žiť.
Každý zo svojho miesta: doma, v
práci, medzi priateľmi... Všetky tieto
oblasti sú spojené túžbou slúžiť
Pánovi a ľuďom okolo nás. Ako
pripomínal sám don Álvaro,
„najlepšia služba“, ktorú môžeme
Cirkvi poskytnúť, je „úsilie o
svätosť“ (bl. Álvaro, *List*, 30. IX. 1975,
č. 62). Keď sa usilujeme posvätiť
dobře vykonanú prácu, s túžbou
osláviť Boha a privádzať duše ku
Kristovi, slúžime Cirkvi tak, ako si
želá byť slúžená.

Svätí zakúsili na vlastnej koži slová,
ktoré sme opakovali v

responzóriovom žalme: „Pán je môj pastier, nič nechýba" (Ž 23,1). Kto sa rozhodne nasledovať Pána, vie, že ho bude viesť v každom okamihu.

Vernosť dona Álvara teda nebola ovocím zotrvačnosti, ale túžbou povedať Bohu „áno“ v každej situácii, pretože zakúšal, že niet väčšej radosti, ako žiť len pre Pána a s Ním slúžiť druhým. Vernosť chápal ako záväzok lásky a láska k Bohu bola posledným zmyslom jeho slobody. Môžeme sa teda pýtať, či aj naše skutky inšpiruje láska k Pánovi.

Mať Boha za pastiera neznamená, že sa vyhneme ťažkostiam života. Ale ako hovorí žalmista: „I keby som mal ísť tmavou dolinou, nebudem sa báť zlého, lebo ty si so mnou. Tvoj prút a tvoja palica, tie sú mi útechou“ (Ž 22,4). Aj v týchto okolnostiach je Boh stále po našom boku. „Keby sme sa mohli spoľahnúť len na svoje biedne sily – hovoril don Álvaro –, mali by sme dôvod považovať tento ideál za

nedosiahnuteľnú utópiu: nie sme superľudia, ani nestojíme nad ľudskými obmedzeniami. Ale – ak chceme –, Božia sila pôsobí cez našu slabosť“ (bl. Álvaro, *Homília*, 7. IX. 1991).

Modelom vernosti Bohu je naša Matka Mária. Prosíme ju, aby sme vedeli nasledovať príklad života blahoslaveného Ávara, a do jej rúk vkladáme našu synovskú modlitbu za pápeža Leva XIV.